

## Arrest

nr. 299 755 van 10 januari 2024  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT  
Henri Jasparlaan 128  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DANHIEUX *loco* advocaat T. WIBAULT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 29 oktober 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 24 november nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 14 juni 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

Op 9 augustus 2019 diende verzoeker een tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 13 januari 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

Op 30 januari 2020 diende verzoeker een derde (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 31 augustus 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

Op 22 juli 2021 dient verzoeker een vierde (derde volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

#### **A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pasjtoen van etnische origine. Op 29 Oktober 2015 diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde afkomstig te zijn uit Taray dat deel uitmaakt van het dorp Tezin en is gelegen in het district Surobi in de provincie Kabul. U woonde daar met uw ouders en twee jongere broers. U werkte thuis op de velden van de familie. Uw vader werkte sinds drieënhalf jaar voor een organisatie die aan rurale ontwikkeling deed in Surobi. Tien maanden voor uw vertrek ontving u een dreigbrief waarin stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk en dat u zich moest aansluiten bij de taliban. Een maand later werd uw vader door de taliban meegenomen en gedood. Na drie dagen werd zijn lichaam door dorpingen teruggebracht. Daarna hoorde u vijf maanden niets van de taliban. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek werd er in de moskee aangekondigd dat bepaalde mensen zich moesten klaar houden voor rekrutering. Via een dorping hoorde u dat uw naam ook op de lijst van de taliban stond. U hield zich verborgen voor de taliban door afwisselend te verblijven in het huis van uw oom, het huis van uw tante en uw eigen huis. De taliban kwamen u drie keer zoeken in uw huis, de laatste keer twee dagen voor uw vertrek. U besliste te vluchten. Uw oom regelde een smokkelaar en na een reis van ongeveer vijf maanden kwam u op 14 Oktober 2015 aan in België.

Op 24 november 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven waren ongeloofwaardig en tegenstrijdig, en de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art.48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), die de beslissing en de motivering van het CGVS bevestigde op 14 juni 2019.

Na een verblijf van vijf maanden in Frankrijk diende u hier op 9 augustus 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan de verklaringen die u had afgelegd in het kader van uw eerste verzoek en stelde dat de taliban nog steeds naar u op zoek is. Op 13 januari 2020 besliste het CGVS om uw tweede verzoek niet-ontvankelijk te beoordelen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u hier op 30 januari 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidig verzoek herhaalde u uw Problemen met de taliban. U gaf daarnaast aan dat uw oom u vertelt dat de groepering op zoek blijft naar u en dat u heeft vernomen dat uw regio volledig in handen is gevallen van de taliban. Ten slotte stelde u nog dat de taliban u als een ongelovige beschouwt omdat u in België woont. Ter ondersteuning van uw derde verzoek legde u volgende documenten neer: uw Afghaans paspoort (d.d. 04/08/2015 - 04/08/2020); zes foto's van uw vader die aan het werk is; een brief van stammenouderen waarin het werk van uw vader, zijn overlijden en uw Problemen met de taliban worden bevestigd; een brief van de ontwikkelingsraad van Surobi waarin het werk en het overlijden van uw vader worden bevestigd; en de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd door uw oom. Op 31 augustus 2020 werd ook dit verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in tegen de beslissing.

Op 22 juli 2021 diende u uw vierde verzoek om internationale bescherming in. U verwijst nogmaals naar uw Problemen die u kende met de taliban. U stelt dat u in het bezit bent van video's die u via Facebook kreeg van uw vrienden waaruit blijkt dat er in uw regio en dorp oorlog werd gevoerd. Er waren bombardementen, er werden vrouwen en kinderen vermoord en de mensen moesten het dorp verlaten. U haalt opnieuw aan dat de taliban de volledige controle overneemt in uw regio en dat het in de provincie Kabul geenszins veilig is. U herhaalt dat de taliban u als ongelovige beschouwt en zij proberen om u via uw oom die u heeft geholpen om te vluchten te laten terugkeren. U geeft nog aan ondertussen verloofd te zijn met een vrouw die afkomstig is en verblijft in uw dorp. U beweert psychologische Problemen en pijn aan uw pols te hebben. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek. Ook de video's van de oorlog die op uw GSM staan maakte u tot op heden niet over.

#### **B. Motivering**

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw [X] verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U beweert weliswaar psychische problemen en pijn aan uw pols te hebben (verklaring volgend verzoek 9/8/2021, vraag 12), maar u legt echter geen attesten neer ter staving van uw Problemen. Voorts blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat u weldegelijk in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U gaf telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (verklaringen eerste en volgende verzoeken). Bovendien haalde u bij het indienen van uw huidige, vierde verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofde (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, 9/8/2021).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde vluchtmotieven. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. Uw tweede en derde verzoek, in het kader van dewelke u vasthield aan uw eerdere verklaringen, werden door het CGVS niet-ontvankelijk beoordeeld. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U blijft vasthouden aan de Problemen die u zou hebben gekend met de taliban en aan het feit dat de taliban die u als ongelovige beschouwt nog steeds naar u op zoek is (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16, 18, 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter vasthoudt aan uw eerdere verklaringen die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, is evenwel niet van dien aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid ervan op te heffen.

Wat betreft uw verloving met een vrouw die nog in uw dorp of Afghanistan verblijft moet worden opgemerkt dat u geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u hierdoor een vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie koestert of een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw psychische en gezondheidsproblemen werden hierboven reeds besproken. Er dient herhaald dat u geen documenten hebt neergelegd om deze Problemen te staven. Hoe dan ook houden medische Problemen geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Het CGVS ontving tot nu toe geen beeldmateriaal van u, waardoor het onmogelijk is uitspraken hierover te doen. Hoe dan ook kunnen video's betreffende de algemene veiligheid- of oorlogssituatie in uw regio geen ander licht werpen op de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze Sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_CQI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_CQI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van September 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_CQI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_CQI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_CQI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_CQI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een Sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een Sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu

in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, Journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een Sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, Wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn

persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene

tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt (...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn élémentaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en



economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw élémentaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde Problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing ( artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).



*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene-naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.*  
(...)"

## 2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek. Tevens vraagt hij om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

*"Moet artikel 15, b), van richtlijn 2011/95/EU worden uitgelegd :  
Dat in een context van burgeroorlog waar de bevolking onder een ernstige humanitaire crisis leeft, de vaststelling van een schending van artikel 4 van het Handvest, de toekenning van een subsidiaire bescherming brengt?"*

2.4. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

*"3. UNHCR, Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of M.J. v. the Netherlands (application no. 49259/18) before the European Court of Human Rights, 6 December 2019 [weblink]*

*4. Friederike Stahlmann, Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungenabgeschobener Afghanen, Asylmagazin 8 - / 2019, pp. 275-286  
[weblink]*

*5. Diakonie Deutschland, Friederike Stahlmann, Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen, Juni 2021  
[weblink]*

*6. Nansen note 2-22, Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers, 16 juni 2022  
[weblink]*

*7. UNHCR, Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan, February 2022  
[weblink]*

*8. UNAMA News tweet van 16 april 2022  
[weblink]*

*9. UNAMA, "Human Rights in Afghanistan 15 augustus 2021 - 15 juni 2022", juli 2022 (stuk 10)  
[weblink]*

*10. UN, Report of the UN Secretary-General, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 15 juni 2022  
[weblink]*

*11. ICRC, "Time is running out to save millions of lives in Afghanistan", 25 februari 2022  
[weblink]*

12. *Save the Children, "Afghanistan, A Fifth of Starving Families Sending Children to Work as Incomes Plummet in Past Six Months, 14 februari 2022*

[weblink]

13. *HRW, Economic Causes of Afghanistan's Humanitarian Crisis, 4 Augustus 2022*

[weblink]

14. *UNOCHA, "Humanitarian Response Plan Afghanistan", januari 2022*

[weblink]"

### 3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023;
- het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022;
- het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020;
- het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport *"EASO Afghanistan Security Situation Update"* van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende stukken toevoegt (zie inventaris bij de aanvullende nota):

- "15. *Uitwisselingen op facebook*
- 16. *Uitwisselingen op facebook*
- 17. *Uitwisselingen op facebook*
- 18. *Vertalingen van stukken 15 tot 17*
- 19. *Foto's betoging tegen Taliban in Parijs*
- 20. *Getuigenis van de heer A.V. + identiteitskaart*
- 21. *Getuigenis van de heer A.M.S. + identiteitskaart*
- 22. *Getuigenis van Mevrouw S.P. + identiteitskaart*
- 23. *Foto's"*

### 4. Beoordeling

#### 4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

*"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan*

*dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*

*Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”*

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C-921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande, stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of

bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

*“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw [X] verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

*Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.*

*U beweert weliswaar psychische problemen en pijn aan uw pols te hebben (verklaring volgend verzoek 9/8/2021, vraag 12), maar u legt echter geen attesten neer ter staving van uw Problemen. Voorts blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat u weldegelijk in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U gaf telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (verklaringen eerste en volgende verzoeken). Bovendien haalde u bij het indienen van uw huidige, vierde verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofde (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, 9/8/2021).*

*Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door verzoeker.

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. Op 29 oktober 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker voerde aan dat hij door de taliban werd bedreigd omwille van het werk van zijn vader voor een rurale ontwikkelingsorganisatie en opdat hij zich bij hen zou aansluiten. Op 24 november 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en

hij geen nood aan subsidiaire bescherming aantoonde. Bij arrest nr. 222 667 van 14 juni 2019 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

Op 9 augustus 2019 diende verzoeker een tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker volhardde in het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Op 13 januari 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", omdat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker tekende tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing geen beroep aan bij de Raad.

Op 30 januari 2020 diende verzoeker een derde (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker volhardde in het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming uiteenzette en voegt toe dat hij door de taliban als ongelovige zal worden beschouwd omwille van zijn verblijf in België. Op 31 augustus 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", omdat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker tekende tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing geen beroep aan bij de Raad.

Op 22 juli 2021 dient verzoeker onderhavig, vierde (derde volgend) verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker volhardt in het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming uiteenzette en verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, waarvan hij videobeelden op zijn GSM stelt te hebben. Hij stelt tevens dat hij intussen verloofd is met een vrouw die in zijn regio van herkomst verblijft en dat hij mentale problemen heeft en pijn aan zijn pols.

4.3.2. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar die in de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vaststelt dat verzoeker met betrekking tot zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in de zin van voormeld artikel in aanmerking komt. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

*"Er moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde vluchtmotieven. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. Uw tweede en derde verzoek, in het kader van dewelke u vasthield aan uw eerdere verklaringen, werden door het CGVS niet-ontvankelijk beoordeeld. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen.*

*Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.*

*Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U blijft vasthouden aan de Problemen die u zou hebben gekend met de taliban en aan het feit dat de taliban die u als ongelovige beschouwt nog steeds naar u op zoek is (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16, 18, 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter vasthoudt aan uw eerdere verklaringen die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, is evenwel niet van dien aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid ervan op te heffen.*

*Wat betreft uw verlovings met een vrouw die nog in uw dorp of Afghanistan verblijft moet worden opgemerkt dat u geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u hierdoor een vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie koestert of een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Uw psychische en gezondheidsproblemen werden hierboven reeds besproken. Er dient herhaald dat u geen documenten hebt neergelegd om deze Problemen te staven. Hoe dan ook houden medische Problemen geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.*

*Het CGVS ontving tot nu toe geen beeldmateriaal van u, waardoor het onmogelijk is uitspraken hierover te doen. Hoe dan ook kunnen video's betreffende de algemene veiligheid- of oorlogssituatie in uw regio geen ander licht werpen op de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten."*

Verzoeker stelt dat indien hij zou zijn gehoord in een persoonlijk onderhoud met betrekking tot de machtsovername door de taliban, hij wel degelijk nieuwe elementen had kunnen geven waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. Vervolgens volhardt hij in zijn verklaringen dat hij wel degelijk problemen heeft gekend en zal hebben met de taliban bij terugkeer.

De Raad is bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineensloot, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's van beide partijen.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een "*de facto*"-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker, die op 27 september 2017 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

Ondanks zijn bewering dat hij wel degelijk nieuwe verklaringen zou kunnen afleggen, ontwaart de Raad geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift,

bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

*In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Nu verzoeker niet concreet uiteenzet welke elementen hij had willen aanvoeren, maakt hij een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest, niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 e.v.).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker voor het overige in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert inzake de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering. Aldus blijft voormelde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en is pertinent en correct. Bijgevolg wordt deze motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In zijn aanvullende nota voert verzoeker verder aan dat hij deelnam aan een betoging in Parijs. Ter terechtzitting verklaart hij hieromtrent dat hij via vrienden had vernomen dat deze betoging plaatsvond. Waar kan worden aangenomen dat verzoeker deelnam aan een betoging, hetgeen hij staft met foto's (verzoekers aanvullende nota, stuk 19), blijkt nergens uit de door verzoeker bijgebrachte stukken en/of zijn verklaringen dat verzoeker een politiek activist zou zijn. Wat betreft de bijgebrachte conversaties op Facebook (verzoekers aanvullende nota, stukken 15-18), dient vastgesteld dat dit slechts kopieën betreffen die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk manipuleerbaar zijn en dus slechts een geringe bewijswaarde hebben. Er kan ook niet worden nagegaan wie achter de Facebookprofielen zit waarmee verzoeker zou hebben gecommuniceerd. Dat het om talibanleden in Afghanistan zou gaan, is slechts een blote bewering van verzoeker. Dit klemmt des te meer daar het geenszins aannemelijk is dat verzoeker via Facebook contact zou onderhouden met talibs in Afghanistan en hierbij zelfs aangeeft dat hij zich in België bevindt, terwijl hij heden voorhoudt in België nood te hebben aan internationale bescherming omwille van bedreigingen vanwege de taliban. Deze houding is geenszins verzoenbaar met zijn voorgehouden vrees en doet dan ook des te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vrees. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat zijn Facebookprofiel intussen werd gehackt, zodat het heden niet meer mogelijk is de authenticiteit van de voorgelegde conversaties na te gaan. Gezien het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat zijn eenmalige deelname aan een betoging grote bekendheid zou genieten of gekend zou zijn bij het huidige talibanregime in Afghanistan. Hieruit kan dan ook geen nieuw element worden afgeleid dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

4.3.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

4.3.3.1. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.3.3.2. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite



meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

4.3.3.3. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals 'TikTok' of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of

Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenleden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275, over de mogelijkheid *“to play the game”*). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

4.3.3.4. Verzoeker voert met betrekking tot zijn persoonlijke situatie in zijn verzoekschrift het volgende aan:

*“Door zijn reis naar Europa, wordt verzoeker gezien als met westerse ideeën besmet. Verzoeker woont nu zeven jaren in Europa. Verzoeker heeft geen praktijk van de normen van de Taliban. Verzoeker heeft*

*weinig ervaring met de huidige hedendaagse leven in Afghanistan. Verzoeker kan een gegronde vrees hebben dat de Taliban hem ervoor zullen straffen.*

*[...]*

*Verzoeker woont nu seven jaren in Europa en heeft afsand genomen met zijn herkomstland. Verzoeker heeft ook weinig ervaring met het hedendaagse leven in Afghanistan."*

In zijn aanvullende nota wijst verzoeker op de Facebookgesprekken die hij had met talibs in Afghanistan, die hem als afvallige en ongelovige beschouwen. Tevens verwijst hij naar de foto's van zijn deelname aan een betoging, waarbij hij een bord vasthoudt met de tekst *"Let Afghan girls learn!"*. Hij stelt tevens als volgt: *"Verzoeker leeft in België en neemt deel aan de lokale feesten. De heer V. en de heer S. getuigen dat de heer L. (verzoeker, n.v.d.r.) graag een pintje drinkt, de Belgische nationale dag en Maria Hemelvaart viert, wat in Dinant een belangrijke populaire feest is. (stukken 20 en 21) Ook mevrouw P. graag naar het café gaat voor een pintje. (stuk 22) Er zijn talrijke voorbeelden van "onislamitische gedragen" van de heer L. (verzoeker, n.v.d.r.) volgens de Taliban. (stukken 23)"*

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die in juni 1991 (zie medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie in ten tijde van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming) werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2015. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker 24 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim acht jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij in België vrienden heeft, met hen af en toe een pintje gaat drinken en een aantal feestdagen meeviert (zie verzoekers aanvullende nota, stukken 20-23) en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Wat betreft de Facebookgesprekken is hoger reeds komen vast te staan dat aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend daar de authenticiteit van deze gesprekken niet kan worden nagegaan. Tevens werd hoger vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban op de hoogte zouden zijn van zijn eenmalige deelname aan een betoging. De Raad wijst er verder op dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt, waaronder zijn verloofde, en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

4.3.4. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

4.3.5. Met betrekking tot de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient het volgende te worden vastgesteld.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren,

vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.3.6. Inzake de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient het volgende te worden vastgesteld.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik

wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2194472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. *In casu* ontwaart de Raad in het rechtsplegingsdossier geen dergelijke persoonlijke omstandigheden die in hoofdte van verzoeker het reëel risico zouden verhogen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.7. Tevens vraagt verzoeker om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

*“Moet artikel 15, b), van richtlijn 2011/95/EU worden uitgelegd :*

*Dat in een context van burgeroorlog waar de bevolking onder een ernstige humanitaire crisis leeft, de vaststelling van een schending van artikel 4 van het Handvest, de toekenning van een subsidiaire bescherming brengt?”*

Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

4.3.8. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

5. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van verzoeker *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.



Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER